

HET DOMPLEIN

De Dom te Milaan

Milaan, het oude Mediolanum der Romeinen, schenkt ons op het eerste gezicht niet, wat we er van zouden verwachten. Onwillekeurig verbinden we aan zijn wereldberoemden Dom de gedachte, dat een groot deel van de stad een wonder van schoonheid zou zijn.

De straten onderscheiden zich in niets van die van andere steden met haarzelfde geacht en gehaast. Ook Milaan is een werk- en handelsstad en wanneer opeens het Domplein zich voor onze oogen ontvouwt, kunnen wij ons niet voorstellen hoe een dergelijk juweel van bouwkunst als de Dom, een plaats kon vinden in zoo'n betrekkelijk onaesthetische omgeving.

Volgens de overlevering werd Milaan gesticht in het jaar 396 v. Chr. op de plaats van het verwoeste Etrurische Melpum. Door de Romeinen werd het in 222 n. Chr. veroverd en steeg meer en meer in betekenis als zetel van kunst en wetenschap. Ook het bedrijfsleven ontwikkelde zich geleidelijk en in het jaar 1590 telde de stad 246.000 inwoners.

Milaan dat eens de bakermat was van de Longobardische kunst, heeft dus wel veel van zijn roemrijke tijdperken ingeboet.

Waar andere steden als Rome en Florence nog steeds met trots kunnen wijzen op haar rijke gebouwen of tenminste op de ruïnes daarvan, zal de bezoeker van Milaan niets anders meer vinden dan den Dom, het Palazzo di Brera en het Castello Sforzesco, de burcht van de hertogen van Milaan.

We vragen ons af, waarom deze stad niet kan bogen op verdere kunstwerken.

Door alle eeuwen heen was Milaan een kruispunt van groote betekenis; een zich zoo snel uitbreidende stad kon moeilijk worden verdedigd en lag als het ware open voor haar vijanden. Bovendien nam de bouw van den Dom zooveel tijd en kracht in beslag, dat aan uitbreiding of instandhouding van andere kunstwerken niet kon worden gedacht.

De Dom van Milaan moest alle andere kerken in de geheele wereld in grootte zoowel als in rijkdom overtreffen. De bouw werd begonnen in 1386, vermoedelijk door Marco de Campione en Simon de Orsenigo, onder Giovanni Galeazzi Visconti,

Hertog van Milaan, ter vervulling van een gelofte.

Het bouwwerk is 855 meter lang en 88 breed, terwijl het een hoogte bereikt van 109 meter.

Geheel van wit marmer opgetrokken, waarvoor men de bouwstoffen haalde uit de marmergroeven van Candoglia, verrees de Dom op de plek, waar eens de Santa Maria Maggiore stond, die in 833 gebouwd en hoofdkerk van Milaan was.

Het kerkgebouw kan 40.000 mensen bevatten en 2000 marmeren beelden versieren de buitenzijde, de balustraden en nissen.

Vier eeuwen lang is er aan gewerkt door architecten en ingenieurs van allerlei nationaliteit, wat vaak tot gevolg had, dat door verschil van meening de bouw slecht vorderde.

Eindelijk, den 20sten October 1586 was

men zoo ver gevorderd, dat de kerk door Carlo Borromeus kon worden ingewijd en kort daarna was ook de koepel gereed.

De voorgevel, door Tibaldi ontworpen en waaraan men in 1616 was begonnen, bleef onvoltooid, totdat Napoleon I het werk weer liet hervatten en zijn eigen portret in antieke kleederdracht er op liet aanbrengen.

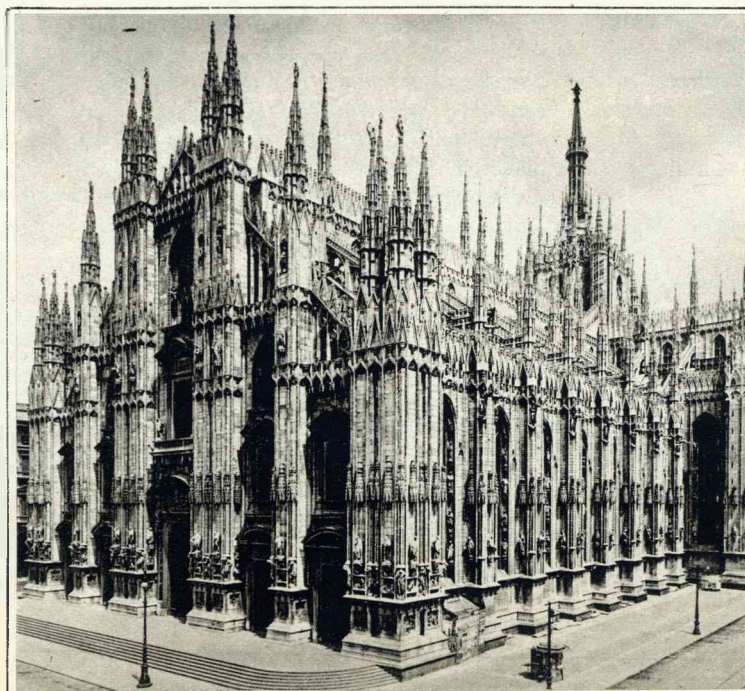
In 1906 werd eindelijk het werk bekrond door de bronzen deuren en de reliefs met voorstellingen uit het leven der Heilige Maagd.

Wie den Dom bezichtigt, moet vooral niet nalaten zich de moeite te getroosten de 158 treden te beklimmen om op het dak te komen. Vandaar uit heeft men een prachtig uitzicht over de stad en haar omgeving.

De Heilige Carlo Borromeus ligt begraven in de kapel onder den koepel. Ook beroemd is het standbeeld van den Heiligen Bartholomeus, die zooals bekend levend gevild is en welk beeld de bewondering opwekt, zoowel voor de kunst van den beeldhouwer, als voor zijn kennis van de anatomie.

Overigens is Milaan geen toeristen-centrum, het is een werkstad met fabrieken en nijverheid, waar het hart klopt van het arbeidzame Noord-Italië, een stad, die zomers snikheet, doch omstreeks Mei of October het bezichtigen overwaard is.

W. S.

DE DOM